

чудно, че и там грее същото небе, че и там сега е така тъмно и безлюдно, само че реката пее непрекъснато в тишината на дълбоката звездна нощ, и околните върхове бдят като великански стражи. Дълбоко развлнуван, той си легна и неусетно заспа.

Събуди го пъстрата гълъч на разроения лагер. Коларите викаха сърдито, прислужниците се карат, сановниците, съветниците и близките на владетеля се разхождаха нагоре-надоле. Орфей скочи, както скачаше сутрин у дома си, но веднага се опомни. Утрото, окъпано в лека роса, блестеше красиво и свежо. Някъде от безкрай на равнината слънцето плискаше снопове от ослепителни лъчи. Над гъстите върбалаци, които чертаеха пътя на реката, беше легнала нежномлечна мъгла. Огнени паяжини се сплитаха над високите треви, зеленото поле грееше като че ли бяха запалени милиони невидими искрици. И в този величествен порой от ослепителна светлина трептяха чучулиги и пееха. Свежестта на утрото и бодростта на тези песни галеха сърцата и окриляваха душите. Колко красиво, ненагледно и радостно беше сред това пъстро и китно безкрайно поле!...

Орфей поглъщаше тези бодри звуци и тази величествена красота и в съзнанието му се изплитаха тоновете на една нова песен, песен на младостта, жизнерадостта и доброто в света. Когато се върне в свой роден край, дето същото слънце сега огрява любимия Орлов камък, той ще изпее тази песен на Дика. И тогава тя ще разбере, че на всяка стъпка, че всеки миг той е мислил за нея. Сърцето ѝ ще се изпълни с умиление и вяра. И това ще бъде най-голямата и най-скъпата награда на Орфея за неговото неизменно приятелство.

Орфей извади неволно свирката си, прегледа я, както винаги когато сърцето му накипяваше от